

едно просто размышленіе, една идея коѣто единъ разбойникъ неможе да не прѣмѣтне прѣзъ умъ! : . . . . . Нищо не искамъ азъ отъ васъ, вѣрлы мои юнаци. но още и за да си не идите пѣши давамъ ви и добры коніе. А за тѣзи дѣвойкѣ, ако щѣте, ето земѣте една носилкѣ, на коѣто азъ ходихъ десеть, дванадесать дена, защото туй момче е, таквѣзъ една ми ѣ стѣкиѣ што неможахъ тогазъ да сѣдѣж на коня. . . . . . Носилката не е толкозъ добра понеже е оплетена като лѣса отъ върхаріе; но само неѣ имамъ и една малкѣ покритѣ дрожкѣ що можъ да ви поднесѣ, изберѣте си отъ двѣтѣ.

Между това Дурлинскій не бѣ дързихъ още ни думѣ да подума, и снелъ бѣ очи та гледаше долу като стряснѣтъ. Недостойный пріятелю, му рече Пулосскій, чакъ до тамъ ли злоупотрѣби довѣрїето ми! Не убоя ли ся отъ отмщението ми! каквѣвъ бѣсъ ты заслѣни?

Рачението, любовта, отговори Дурлинскій, една любовь до побѣсняваніе. Незнаешъ ли до каквы устраниенія можѣтъ да увлѣкѣтъ страститѣ одного чловѣка, който е природно раздражителенъ и ревнителенъ? Нека поне тойзи страшенъ примѣръ ти научи, че една мома толкозъ драголибна, толкозъ хубавица, като твоята дѣщеря, тя е едно рѣдко сѣкровище на което пазяніето не трѣба да повѣрѣва нѣкой никому. Достойнъ съмъ, Пулосскій, достойнъ съмъ за намразяваніето ти, но пакъ ты трѣба да бѣдешъ малко и снисходителенъ къмъ мене. Като